

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace. The woman, with long brown hair, is wearing a purple sequined dress with a low back. The man, with dark hair, is wearing a dark suit over a blue shirt. They are standing next to a large, ornate pillar covered in blue and white mosaic tiles. The background shows a modern interior with a large window and a potted plant.

Pippa Roscoeová
Kolem světa
s touhou

PIPPA ROSCOEOVÁ

KOLEM SVĚTA
S TOUHO

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

taky Vám přijde někdy až zábavné, jak si mí – vaši – naši hrdinové myslí, že se dá všechno naplánovat? A že když se dohodnou, že ve dne je tma, bude tma, i kdyby slunce žhnulo jako divé? Zvlášť dobří v tom jsou muži. Už sám nevím kolikrát jsem tu měl příběh, kdy jsou to oni, již dohadují svatbu, zásnuby, vztah... jenom tak naoko, a myslí si, že když se DOHODLI (musím to psát takhle, protože dohoda je pro ně posvátná), zkrátka to tak bude... O to osvěživější mně přijde, že tentokrát jsou to ženy, Lana (S novými pravidly) a Millie (Dohodneme se spolu?), které budou tahat za kratší konec provazu. A že zjistí, že skvělé plány jsou věc jedna, a život s tím, co přináší, je zase věc úplně jiná.

Píšu, že budou tahat za kratší konec provazu... a vidíte, vlastně je to taky nesmysl. Protože jak Laně, tak Millii se sice jejich skvělé plány zhroutí, ale místo dohody získají něco mnohem více.

Určitě víte co!

S láskou

Váš Harlequin

Pippa Roscoeová

KOLEM SVĚTA S TOUHO

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

His Jet-Set Nights with the Innocent

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Pippa Roscoe

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živíci či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1899-6 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1900-9 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1901-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Spoustu lidí překvapilo, že Evie Edwardsová ne-protestuje proti místnosti, která jí byla přidělena na přednášky. Na druhém konci londýnského kampusu, dolů po zadním schodišti té nejmenší budovy a pak chodbou s nepříliš fungujícími světly ke dveřím, které vypadaly jako od nějakého skladiště, ale nesly smělé označení Přednášková síň čtyři.

Přestože byla místnost považována za přednáškovou síň, ani v nejmenším nepřipomínala akademické prostředí. Řady černých plastových židlí rozmístěných v podivném polokruhu kolem jejího křesla a velký clipboard velikosti A3 působily spíš jako nějaká zasedačka než výuková místnost. Problém spočíval i v tom, že podobně jako síň, ani ona nevypadala jako přednášející katedry archeologie na univerzitě v jihovýchodním Londýně.

V jejích pětadvaceti ji buď považovali za doktorku, nebo za odbornou asistentku, což Evie chtě nechtě chápala. Nikdy nikam pořádně nezapadala, střední školu dokončila v šestnácti a titul získala v osmnácti. V devatenácti se pustila do doktorátu a státnice složila v jednadvaceti.

A s IQ přes sto šedesát buď očekávání druhých zklamala, nebo předčila. Její adoptivní rodiče Carol

a Alan tíhli k tomu prvnímu, zatímco skoro všichni ostatní k tomu druhému.

„Nezáleží na tom, co si myslí na začátku, důležité je, co si budou myslet na konci.“

Hlavou jí vířila slova profesora Marina. Ucítila bodnutí bolesti z jeho ztráty, zatímco do místnosti vstoupila skupinka nových tváří. Potlačila ho, protože věděla, že na první přednášce má *jedinou* šanci, jak zaujmout pozornost studentů. Postavila se do středu místnosti a ucítila příval známého vzrušení a trošky strachu, který bývá typický pro první den výuky. Spočítala je a počkala ještě pár minut. Tušila, že spousta z nich bude mít potíže najít přednáškovou síň čtyři na úplném konci kampusu.

„Dobré ráno,“ prohlásila veselým, sebejistým hlasem, poté co se dveře zavřely za posledními několika opozdilci. „Vítejte v bakalářském oboru archeologie.“ Evie přelétla pohledem tváře studentů, kteří se maličko narovnali a vykulili oči, když v ní poznali svou novou profesorku. „Archeologie představuje studium minulosti, ale díky výzkumu toho, co tu zůstalo z historie, můžeme zjistit, co to znamená být člověk. V prvním roce se budete zabývat...“

Evie spustila nacvičený úvod, uklidněná známou osnovou programu, v němž bude příští rok přednášet. Připadala si tu jako ryba ve vodě a byla šťastná. Bylo to pro ni pohodlné, i když vody trošičku kalil pocit zklamání.

Mluvila dál a nevšímalá si dveří síně, které se otevřely a zavřely, nehodlala se nechat vyvést z konceptu. Možná to byl děkan, který jí přišel zamítnout žádost o účast na konferenci. Znovu. Strávila s tím celé léto a věděla, že se jedná o skvělý návrh, ale děkan si dával pozor, aby ho neposkvrnila pověst, kterou

si získala během své čtyřleté kariéry. Pověst, která byla už tak pochybná kvůli jejímu věku a pohlaví, ale kterou neodvolatelně narušila její spolupráce s profesorem Marinem a oblast jejich výzkumu. Umíněně se napřímila ještě víc, jako by měla v zádech pravítko. Za žádnou cenu se své práce a času stráveného s profesorem nevzdá.

Takže když studenti zamířili ven z místnosti, posbírala si věci a připravila se na arogantní servilitu svého nadřízeného. Když se však otočila, ucítila takový šok, že téměř všechno upustila. Místo brunátné, upocené tváře děkana před ní stála podivuhodně krásná blondýnka.

„Vaše Veličenstvo,“ pozdravila Evie královnu Iondorry a okamžitě se rozpačitě uklonila.

Jakmile se Evie narovnala, rozeznala ve stínech přednáškové síně několik postav.

„Profesorko Edwardsová,“ pronesla královna s dokonalým úsměvem. „Ráda vás konečně poznávám.“

Evie přikývla, jako by měly smluvenou schůzku, ačkoliv věděla, že je to naprostý nesmysl. Náhlé objevení vládkyně malého evropského království ji šokovalo natolik, jako by ze stránek historické knihy vystoupila samotná Kleopatra.

Královna Sofie z Iondorry pokynula k přední řadě sedadel a počkala, až se Evie usadí, načež se posadila vedle ní.

„Takže sem strčili významnou profesorku, která se ve své práci soustředila na osmnácté století iondorranské historie?“ prohodila a poněkud nespokojeně se rozhlédla kolem sebe.

Evie vyděsilo, že by to královna mohla považovat za opovržení vůči sobě – místo vůči ní – a proto královnu rychle ujistila, že se jí v přednáškové síni

líbí, na což vládkyně zareagovala jemným mávnutím ruky v rukavičce.

„Úmrtí profesora Marina mě mrzelo,“ podotkla královna Sofia. „Vím, že jsme nemohli uznat jeho teorie veřejně, ale mou... rodinu nesmírně zaujaly.“

Evie sklopila pohled. Jako vždy netušila, jestli může přijmout kondolenci, jako by byla jeho příbuznou. Profesor pro ni byl jako rodina. I když ne na papíře. Chápal ji, přijímal ji tak, jak to ani Carol s Alanem nedovedli. Kdykoliv však slyšela vyjádření soustrasti, vybavila si vzdálenou postavu syna, který ani nedokázal stát na hřbitově, kde profesora Marina pochovávali. Syna, který se svým otcem nepromluvil tři roky před jeho úmrtím. Potlačila však ty vzpomínky a znovu se soustředila na královnu.

„Profesorko Edwardsová, ráda bych s vámi probírala jistou velmi citlivou záležitost. Záležitost, která bohužel vyžaduje naprostou diskrétnost. Proto bych vás chtěla požádat, abyste nejdříve podepsala dohodu o mlčenlivosti.“

Královna Sofia natáhla ruku a ze stínů se vynořil muž s dokumenty a perem.

„Já osobně tyhle věci nesnáším a pochopím, pokud nebudete chtít –“

„Nemusíte mi nic vysvětlovat, ráda dohodu podepíšu.“

Evie ušlo, jak asistentovi zrudly tváře, když královnu Iondorry tak hrubě přerušila. Sklonila se nad právním dokumentem a napsala své jméno. Evie možná netušila, co se děje, ale žena, která byla kdysi známá jako ovdovělá princezna, než našla pravou lásku s řeckým miliardárem, působila napjatě. Theo Tersi se stal královniným chotěm, když její otec král Frederick abdikoval a princezna Sofia nastoupila na trůn.

Královnin asistent vzal dokument, podepsal se do části pro svědky, odtrhl děrovaný okraj papíru a vrátil jí cosi, co jí připadalo jako svázaná závěrečná práce. Evie se zamračila a neodolala touze přejet prstem po královském znaku na jinak prázdné titulní straně.

„Obávám se, že nemáme moc času,“ vysvětlila královna Sofia, „takže přejdu rovnou k věci. Za tři dny se na aukci v Šanghaji objeví jistá věc, o které prodejce tvrdí, že kdysi patřila pirátce Lorielle Desaparecerové.“

Evie zírala na královnu. „Lorielle?“

Spolu s Gráinne Mhaolovou, Mary Readovou a Ann Bonnyovou patřila Loriella Desaparecerová k proslulým pirátkám osmnáctého století.

„Ano,“ potvrdila královna Sofia. „Můj otec... trpí...“ Evie počkala, až se královna vzpomene, vyčítala, že bojuje s emocemi, které dávala najevo jen zřídka. „Zatím o tom nikdo neví, ale otec už nějakou dobu trpí ranými projevy demence. Většinou to zvládáme docela dobře. Když se před pěti lety narodila naše dcera, bylo mu lépe, ale... nyní z nějakého důvodu upřel veškerou pozornost na ten předmět v aukci. Trvá na tom, že ho musíme získat.“

„Proč se o něj tolik zajímá?“ nedokázala Evie potlačit otázku.

„Otec je přesvědčený, že se jedná o oktant, který dostala princezna Isabella jako dar, než se vydala na cesty.“

Evie se hlavou rozběhly tisíce myšlenek a závěrů. Zatímco jedna část její mysli hloubala nad tím, co věděla o navigačním přístroji z osmnáctého století, který byl vynalezen jen pár let před Isabellinou plavbou do Indonésie, další část uvažovala o své vlastní minulosti. Profesor Marin celé roky pracoval na teorii, že

iondorrrská princezna nezemřela při plavbě na moři za svým holandským snoubencem v Indonésii, jak se všichni domnívali, ale že se z ní ve skutečnosti stala jedna z nejproslulejších pirátek té bouřlivé doby. A Evie mu při tom pomáhala. Zkoumali zdroje po celém světě a pátrali po příběhu pirátské princezny.

Kvůli jejich práci se jim posmíval celý akademický svět a situace se ještě zhoršila, když je odsoudilo i iondorrrské království. Evie se jim nedivila, protože jejich názory působily nereálně a hodily se spíš do filmu než do reality. Profesoru Marinovi však věřila a stála si za výzkumem, který provedli. Jenom nedokázali objevit nezpochybnitelný důkaz. Pokud však za ní přišla královna a brala prodej toho oktantu tak vážně, pak možná...

„Ze zjevných důvodů nemůžeme ten předmět zakoupit sami. Byli bychom tedy rádi, kdybyste se zúčastnila aukce v Šanghaji, a kdyby vám připadal pravý, pak chceme, abyste ho získala. Děkana překvapilo, že si žádám vašich služeb, a souhlasil s tím, že vás uvolní z výuky. My vám samozřejmě uhradíme veškeré výdaje.“

Evie se točila hlava při představě toho, co by se stalo, kdyby souhlasila. Královna jí učinila nabídku, kterou mohla sotva odmítnout, ale zároveň pro ni představovala značné riziko. Vrátit se k výzkumu, kvůli kterému se jí a profesorovi Marinovi všichni vysmívali, by mohlo znamenat konec její kariéry.

„Musím vás varovat, že i kdybyste dokázala najít spojení mezi Isabellou a Loriellou, Iondorra by ho nemohla uznat. Brzy budeme muset vydat prohlášení o zdravotním stavu mého otce. Zvěsti o pirátské princezně by byly...“

„Zničující,“ dodala Evie. „Chápu.“ Moc dobře

věděla, jaký vliv to mělo na její pověst. Evie se rozhlédla po malé přednáškové síni. Po celé dva roky po smrti profesora Marina nic jiného nepoznala. Žádný terénní výzkum, žádné bádání. Nikdo nechtěl riskovat své drahocenné zdroje kvůli „dívce bez zkušeností s hlavou v oblacích spíš než v minulosti“. Lákalo ji, že by vystoupila z pohodlí svého učitelského místa na univerzitě. Královna však byla zároveň představitelkou paláce, který odmítl uznat teorie profesora Marina či mu poskytnout přístup k předmětům a artefaktům, které by mu mohly ve výzkumu pomoci.

Když však Evie zvedla oči ke královně Sofii, pod klidem a vyrovnaností spatřila trpící dceru, které otec scházel před očima. Dceru, která chtěla otci pomoci nalézt klid... objevit *pravdu*.

„Váš otec ten předmět potřebuje?“

„Ještě nikdy jsem ho neviděla tak umanutého,“ přiznala královna a v očích se jí zaleskly slzy.

„*Není důležité, aby znal historii celý svět. Někdy stačí, když ji zná jen jedna osoba,*“ zacitovala Evie.

„Profesor Marin?“ zeptala se královna Sofie s mírným úsměvem.

Evie přikývla a uvažovala, koho by se tato pravda dotkla nejvíce, kdyby ten předmět z aukce doopravdy patřil Isabelle.

„Ráda pojedu do Šanghaje,“ rozhodla se Evie.

Úleva v královniných napjatých rysech byla kratičká, ale pochopila, že se rozhodla správně. A pokud ten předmět opravdu patřival pirátce Lorielle i princezně Isabelle, pak by třeba mohla dokázat, že měl profesor Marin celou dobu pravdu. Ne hned – jak prohlásila královna Sofia – ale třeba nakonec ano. Bude jí to muset stačit. „Ale než odjedu do Šanghaje, budu se muset zastavit ve Španělsku,“ dodala Evie.

„Ve Španělsku?“

„Budu potřebovat pomoc s ověřením pravosti oktantu,“ vysvětlila Evie a pomyslela na starý deník profesora Marina. A před očima jí bleskla tmavá postava odcházející od ní na hřbitově.

„Všechno nejlepší!“

Mateo Marin si odtáhl telefon od ucha, když jeho matka nadšeně zavřískala. Stiskl tlačítko reproduktoru a odložil ho na stůl.

Popadl prezentaci na první odpolední schůzku, upil kávy a skoro vlažnou tekutinu vyplivl. S ušklibnutím ji spolkl a zamračil se na mobil, když se matka zeptala, jak hodlá své narozeniny oslavit.

Henri se zastaví na drink a večeři.“

„Mateo! Copak nemáš v plánu nic víc? Jak se chceš s někým seznámit, když jenom popíjíš whisky s tím klukem?“

Mateo neměl v úmyslu matce prozradit, že se setkává se spoustou žen – jen dosud nepotkal žádnou, s níž by chtěl strávit víc než pár vzájemně příjemných večerů. Zjistil, že pokud jim věnuje víc času, začnou mít očekávání, jež neměl v úmyslu splnit.

„Henri už není žádný kluk,“ namítl Mateo.

„Pro mě budete vždycky kluci, Mateo,“ odvětila matka. „Ale dost už. Je na čase, aby ses usadil. Kdy mi uděláš radost?“

Mateo se zarazil, ruku v pülce cesty ke koši se zmačkaným papírovým kelímekem od kávy.

„Já ti k radosti nestačím?“ prohodil posměšným tónem, za kterým skryl hořkost.

„Jistěže ano, *mi hijo*.“ Matčina slova proudila kolem něho, když se mu pohled rozmlžil.

Stále něco říkala, ale Mateo měl před očima jen

její postavu, jak pláče v koutu kuchyně, poté co se vrátili z Anglie do Španělska, když mu bylo deset let. Tehdy si připadal naprosto bezmocný. Během let se neustále snažil matku potěšit, ale aby se usadil? Kdepak. V duchu tu představu zamítl. To se nikdy nestane.

„Mateo? Přijdeš v pátek na večeři?“

„Samozřejmě, *mamá*,“ odvětil. Nakonec hodil ke-
límek do koše. „Ale teď mě čeká schůzka, na kterou
se musím připravit.“

„Mateo, ty jsi v práci? Na své narozeniny?“

„Mamá, je všední den. Kde jinde bych byl?“

„Na rande se ženou, která mi dá vnoučátka –“

„Sbohem, *mamá*,“ prohlásil. Zavěsil a odstříhl ji,
než napáchá další škody.

Mateo zkontroloval kalendář v počítači, jednání
domluvená na odpoledne pozoroval spíš s nadšením
než nechutí. Své narozeniny trávil v práci záměrně.
Vždyť je to jenom další den v roce, opakoval si.

Telefon mu znovu zazvonil a tak stiskl tlačítko na
displeji, aniž by se podíval na číslo volajícího.

„*Mamá*, jestli je to pro tebe tak důležitého, sba-
lím první ženu, kterou potkám na ulici, a dám ti tolik
vnoučat, kolik chceš –“

„No, to je poměrně děsivá představa,“ ozval se
mužský hlas s přízvukem, který *rozhodně* nepatřil
Mateově matce.

„*Cristo*, Henri!“

„Copak? To ty jsi to tvrdil.“

„Nevšiml jsem si, kdo volá.“

„Za to já nemůžu, *mon ami*. Jen si chci potvrdit,
že se večer uvidíme. V kolik se asi tak vrátíš domů?“

„Teď už *vážně* zníš jako moje matka,“ zabručel
Mateo.

„A ty jako děcko. Když máš narožky, vždycky jsi příšerně náladový,“ povzdechl si Henri.

Ty bys byl taky, kdyby většinu tvého života byla v ten den tvoje matka rozrušená nebo na tebe otec zapomínal.

Mateo spolkl odpověď a zkontroloval hodinky. „Ty víš, proč to tak je, takže si přestaň stěžovat. Vrátím se do sedmi. Ty, já, lahev whisky a balíček karet. *Perfecto*,“ dodal, načež zavěsil.

Měl pět minut než –

Ze zamyšlení ho vytrhlo zaklepání, a než se mohl ozvat, jeho prozatímní asistent zaskakující za jeho naprosto bezchybnou, ale momentálně nemocnou pravou ruku, vešel dovnitř s vyděšeným výrazem. Mateo potlačit zasténání. Líbilo se mu mít o narozeninách spoustu práce, aby se rozptýlil, ale tohle se začínalo vymykat z ruky, dokonce i na takového workholika.

„Ano?“ zeptal se Mateo vystrašeného asistenta.

„Čeká tu na vás nějaká žena. Už docela dlouho,“ pronesl mladík a přitom si mnul ruce.

„Kdo to je? A jak dlouho už čeká?“ zeptal se.

„Prý se jmenuje Edwardsová a už je tam hodinu.“

„Hodinu?“ zasténal Mateo. Chtěl dát mladému asistentovi šanci, ale zjevně na práci nestačil. „Právě se chystám na odpolední schůzky. Nechce si domluvit jiný termín?“ zeptal se s nadějí?

„Prý nemůže, jelikož musí zítra odletět do Šanghaje.“

Mateo vrhl pohled na odpolední program. „Povězte jí, že ji zkusím někam vmáchnout, ale nemůžu nic zaručit.“

Kdykoliv jindy míval v diáři vyčleněné přestávky právě na takové případy, ale dneska ne.

„Prozradila, o co jde?“ zeptal se, než mladík odešel.

Záskok zavrtěl hlavou. „Jenom že je to osobní.“

Mateo se zamračil. Dával si pozor, aby v kanceláři neřešil nic „osobního“, takže si nedovedl představit, o co jde. Edwardsová. To jméno mu znělo povědomě, ale nedokázal si ho zařadit.

Propustil asistenta, vzal si připravené dokumenty a vyšel z kanceláře opačnými dveřmi než mladík, aby se co nejrychleji dostal do zasedaček o patro níž.

Evie si znovu přehodila nohu přes nohu a stáhla si těsnou bílou sukni, která jí připadala dostatečně profesionální na setkání s Mateem Marinem. Jenže po čtyřech a půl hodině čekání se cítila naprosto *neprofesionálně*. Z místa na sezení neviděla na stůl asistenta, ale slyšela ho psát a zvedat telefony a vzdychat. Hodně.

Jakmile přistála na letišti, okamžitě vyrazila do působivé budovy, jež nesla jméno syna profesora Marina. Už posté si přála, aby jí zvedl jeden z mnoha telefonátů nebo odpověděl na několik mailů, jež mu v posledních čtyřiaadvaceti hodinách poslala, aby sem nemusela chodit osobně.

Zamračila se na fotografii Matea vyhlížející z titulky časopisu s jedním obočím arogantně nadzdvíženým a pažemi zkříženými na široké hrudi. Jistě šlo o nějaký trik photoshopu, aby vypadal tak impozantně. Nalistovala první stránku článku a znovu ho spatřila, hleděl přímo na čtenáře – napůl arogantní, napůl přezíravý a s obřím egem –, a když ho spatřila poprvé, tváře jí zrudly. Při druhém pohledu už se chvění v břiše proměnilo v rozezlené hučení, když si vybavila, jak profesora bolelo, že se se synem nevidá. Mateo se rozhodl s profesorem Marinem přerušit veškerou komunikaci, což ho zničilo.